

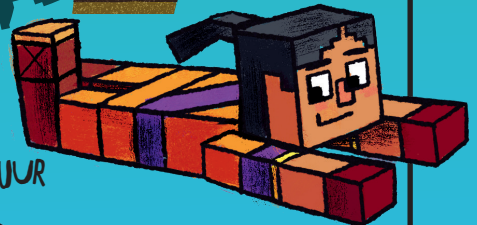
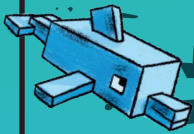

MINECRAFT

AVONTUREN OP WOODSWORD

QUIK IN HET DIEPE

EEN OFFICIEEL
MINECRAFT AVONTUUR

NICK ELIOPULOS & LUKE FLOWERS

Proloog

**WAARIN X DE PLAATS
MARKEERT DIE GEEN
MENS ZOU WILLEN
BEZOEKEN**

Vijf figuren zwommen in een grote blauwe zee.

Onder hen stond een vreemd bouwwerk. Anders dan welk gebouw dan ook op aarde. Een soort combinatie van een piramide en een fort. Het strekte zich ver uit over de zeebodem. Door de felle groene kleur zag het er **bijna giftig** uit.

Maar het was ook indrukwekkend. En het leek de figuren uit te nodigen om binnen te komen.

Ze zweefden boven de ingang. **Ze konden onder water niet praten.** Maar ook al konden ze dat wel, dan waren ze alsnog stilgevallen

bij het zien van het enorme monument. Het enige geluid kwam van de luchtballen die zachtjes om hen heen borrelden en plopten.

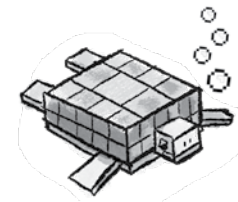
Eén van hen hield een landkaart omhoog.

Op de kaart stond een grote rode X.

Ze keken allemaal van het monument naar de kaart en weer terug.

Het figuur met de kaart stopte hem weg en knikte in de richting van het gebouw. Kleurrijke vissen zweefden voorbij. De vijf trappelden met hun benen en zwommen omlaag.

Het monument en de mysteries erin wachtten geduldig.

Hoofdstuk 1

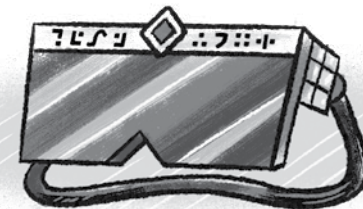
**ZEESCHILDPADDEN!
ZEESCHILDPADDEN,
WEGWEZEN!**

Harper Houston hield haar adem in. Ze deed haar best om zo veel mogelijk te zien in het maanlicht. **Ze wist dat de wit-met-groen-gespikkelde eieren in het zand snel zouden uitkomen.** En ze wilde er geen moment van missen.

Harper had veel ongelooflijke dingen gezien de afgelopen weken. Want zo lang hadden zij en haar vrienden al speciale VR-headsets gebruikt om een virtuele wereld te bezoeken. Ze waren niet meer gewoon Minecraft aan het spelen.

Ze waren Minecraft aan het leven.

Het was allemaal zo echt. Ze voelde het

zand onder haar voeten. Ze hoorde het *flakkeren* en *knetteren* van haar fakkel. En ze zag scheurtjes verschijnen in de zeeschildpad-eieren die ze op het strand hadden gevonden.

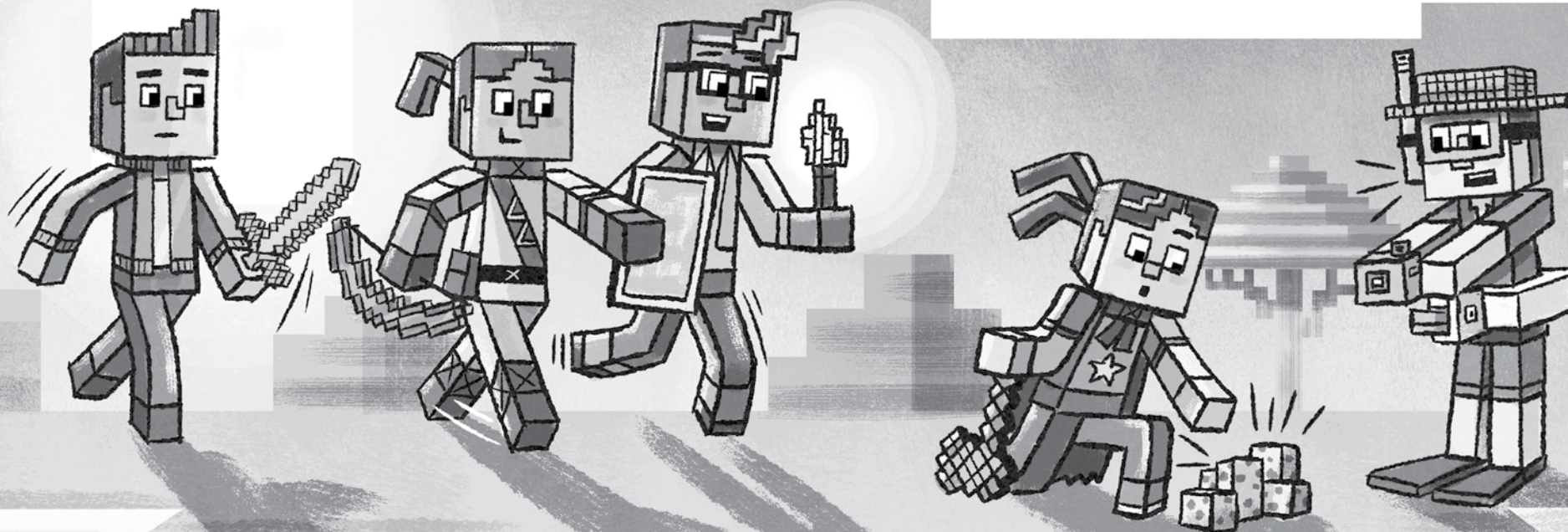
“Ik wou dat ik er een foto van kon maken,” zei haar vriend Po Chen. “Een ‘zeekust-eierschaal-selfie’, daarmee zou ik wel indruk maken op social media”
PO VERANDERDE ZIJN UITERLIJK IN HET SPEL REGELMATIG. Vanavond was hij gekleed voor een dag op het strand, inclusief zwembroek,

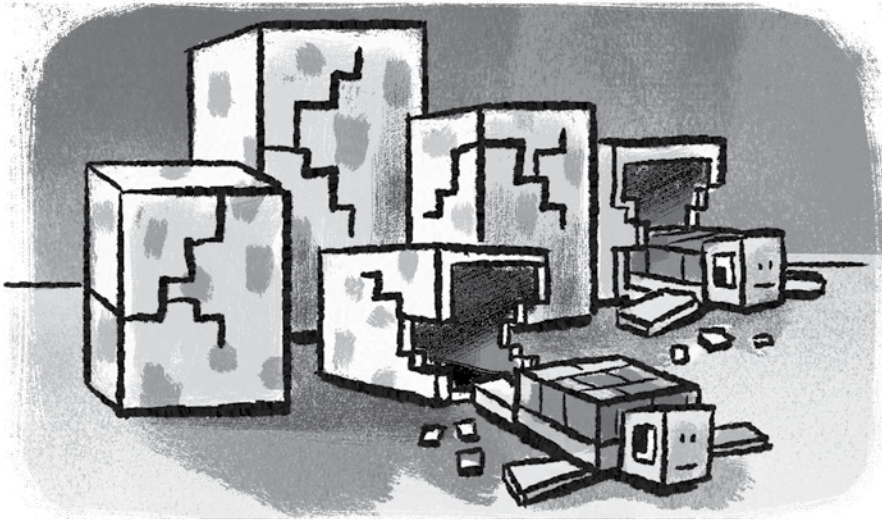
een strohoed en een shirt dat alleen een vader zou dragen.

“Ik wou dat ik een schildpad mee naar huis kon nemen”, zei Jodi Mercado. **“ZE ZIJN VAST HEEL SCHATTIG.”** Jodi was het jongste lid van de groep. Ze was dol op dieren.

“IK WOU DAT ZE WAT SNELLER UIT DIE EIEREN KWAMEN,” zei Ash Kapoor. “We kunnen niet voor altijd op dit strand blijven.” Ash hield van verkennen. Ze wilde alles zien wat er te zien was in dit digitale land. Ze stond nooit lang stil, in de echte wereld al niet en hier ook niet.

“Ik wou dat je stil was,” zei Jodi’s oudere broer

Morgan, terwijl hij zijn vinger voor zijn mond hield. **“HET IS 'S NACHTS NIET VEILIG.** Er kan hier van alles in de buurt zitten.” Morgan speelde het meeste Minecraft van hen allemaal. Zijn kennis kwam vaak van pas. En hij deed altijd erg zijn best de anderen te beschermen.

Harper glimlachte. Al haar vrienden wensten iets. Maar voor haar viel er niets meer te wensen. Voor haar was dit moment perfect zoals het was.

DE EIEREN KWAMEN UIT, DE ÉÉN NA DE ANDER. Kleine babyzeeschildpadjes kwamen tevoorschijn en kropen over het zand. De vrienden deden allemaal een stap achteruit om ze de ruimte te geven.

“Die kant op, mannetjes,” zei Harper terwijl

ze naar de oceaan wees. **“GA MAAR LEKKER ZWEMMEN!”**

Harper had wel eens iets gelezen over echte zeeschildpadden. Ze wist dat de jonkies vanuit het ei meteen over het strand naar de oceaan kropen. Ze ging ervan uit dat Minecraft-zeeschildpadden hetzelfde zouden doen.

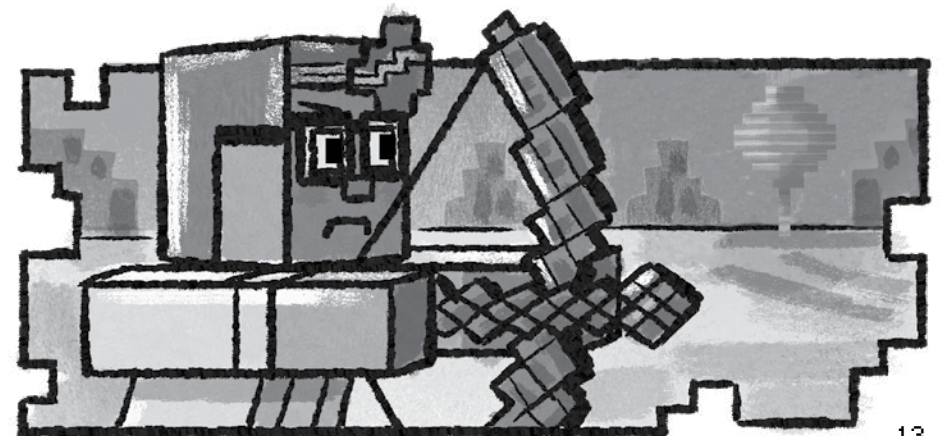
“Ik had gelijk,” zei Jodi. “Ze zijn honderd procent schattig.”

“MAAR ZE MAKEN EEN RAAR GELUID,” voegde Po eraan toe.

Harper sperde haar oren. Ze hoorde een laag gegrom van dichtbij komen.

“Ik geloof niet dat de schildpadden dat geluid maken,” waarschuwde ze.

Morgan sprong verschrikt op.

“ZOMBIES!” riep hij.

Er waren in totaal vier zombies. Ze verschenen bij de bomen waar het bos het strand raakte. Ze staken hun armen vooruit, gromden, en liepen het zand op.

“ZULLEN ZE DE BABY'S PIJN DOEN?”

vroeg Jodi. Ze wist minder dan de anderen over de gevaren in Minecraft. Meestal rende ze gewoon naar de schattige mobs toe, en weg van de varianten die ze “ranzig” noemde.

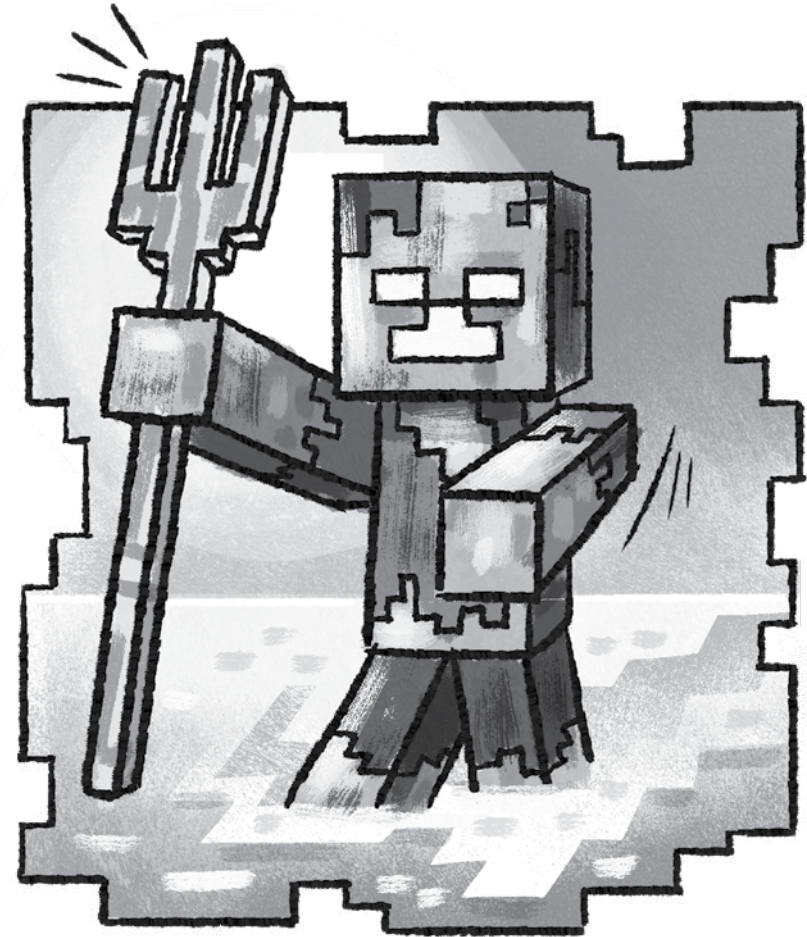
“Nee, dat zullen ze niet,” zei Ash. “OMDAT WIJ DAAR EEN STOKJE VOOR GAAN STEKEN.”

Harper knikte. Het zelfvertrouwen van Ash kwam niet uit de lucht vallen. Als team hadden ze samen al verschillende avonturen beleefd. **Ze hadden een kasteel gebouwd, vijandige mobs verslagen en zelfs een dorp gered door monsters te helpen.**

En Harper had een nieuw stuk gereedschap dat ze graag wilde uitproberen. Ze hield een boog omhoog en richtte.

“Tof!” zei Po. “Waar heb je die boog vandaan?”

“Ik heb hem gemaakt,” antwoordde Harper. “Met een paar stokken en draden van een spinnenweb.”

Harper vond niets zo leuk als iets nuttigs maken.

Hoewel het verslaan van zombies in de buurt kwam.

Ze schoot een pijl. Hij was raak, recht in het lijf van een zombie. Tegelijkertijd rende de rest van de groep naar voren om met hun zwaarden aan te vallen.

“IK ZAL VOOR JULLIE ALLEMAAL WEL BOGEN MAKEN,” zei ze. Ze schoot nog een pijl. “Het is veel fijner om die dingen vanaf een veilige afstand te bestrijden.”

“Zeg dat wel!” zei Po. Hij ontweek een zombie die naar hem uithaalde. “Laat maar weten wanneer je van plek wilt ruilen.”

Harper grinnikte. Ze wist dat Po geen echt gevaar liep. Er was meer nodig dan een paar zombies om haar bang te maken.

Maar toen hoorde ze van achter haar **een zacht gekreun** komen.

Dat leek niet te kloppen. Harper stond op het strand. Achter haar was alleen de oceaan. Hoe kon iets van die kant haar dan besluipen?

Ze draaide zich om en zag een wezen uit het water komen. Eerst dacht ze dat het weer een zombie was. Maar er was iets anders aan. Zijn huid had een ongezonde blauwe kleur. Aan zijn hoofd hingen slappe slierten zeewier.

“HET IS EEN DRENKELING!” riep Morgan.

“Een wat?” vroeg Harper. Ze zette snel een paar stappen achteruit.

“Een drenkeling is een soort onderwaterzombie,” schreeuwde Ash over het strand. Ze zwaaide met haar zwaard naar één van de gewone zombies.

“Op het moment zit hij niet echt onder water”, merkte Harper op.

“Hij heeft het op de babyschildpadjes gemunt,” zei Morgan, **terwijl hij opzij sprong om de greep van een zombie te ontwijken.**

“Harper, je moet hem stoppen!”

Harper zag dat Morgan gelijk had. De drenkeling negeerde haar en schuifelde naar de schildpadjes.

Hij zou ze te pakken krijgen voordat ze het water konden bereiken.

Al haar vrienden hadden hun handen vol. Het kwam op Harper aan.

Ze schoot een pijl naar de rug van het monster.

In de roos!

De drenkeling flitste rood. Hij stootte een angstaanjagend gekreun uit en draaide zich naar haar om.

“Nou, ik heb zijn aandacht,” zei Harper. Hij kwam snel haar kant op. **“OJEE.”**

Harper hief haar boog terwijl het wezen

dichterbij kwam. Maar ze had geen pijlen meer.

“Geen paniek,” zei ze tegen zichzelf. “Ik heb ook nog een—”

Harper pakte... **een brood.**

Gebakken Zalm.

Een blok wol.

Ze rolde met haar vierkante ogen. *Ik moet echt mijn inventaris eens opruimen,* dacht ze.

De drenkeling was bijna dichtbij genoeg om haar te kunnen slaan. Ze bewoog achteruit naar de bomen aan de rand van het strand, om hem bij de babyschildpadjes vandaan te lokken.

Toen hoorde ze het geluid van een creeper die op het punt stond te ontploffen.

“O nee,” zei Harper. Ze kon geen kant op. De drenkeling stond vlak voor haar en blokkeerde haar pad. Maar ze kon zien wat er achter hem gebeurde. Ze zag hoe de babyschildpadjes het water bereikten. Ze kropen het water in.

Die had ze tenminste kunnen redden.

Dat was haar laatste gedachte voordat de creeper ontplofte.

MOJANG

MINECRAFT

AVONTUREN OP WOODSWORD

**ZE ZOEKEN EEN SCHAT...
... MAAR VINDEN AVONTUUR!**

Wanneer vijf Minecraft-spelers een schatkaart vinden in de game, belanden ze in een onderwater-avontuur dat perfect aansluit bij hun nieuwste natuurkunde-project. Maar er dreigt gevaar...

Kunnen ze hun hoofd boven water houden in beide werelden?

Het derde deel van de
Avonturen op Woodsword-
serie!

NICK ELIOPULOS
LUKE FLOWERS

www.meisenmaas.nl

9 789030 504740

MEIS & MAAS